

РЕШЕНИЕ

№ 2711

гр. София, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 15.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **11658** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 156, във вр. с чл. 129, ал. 7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „ХЕФТИ МЕТАЛС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], район Витоша, [жк], [улица], представлявано от Ф. М. Г., срещу Акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № П-29002923130789-004-001/28.07.2023 г., издаден от главен инспектор по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) – „Големи и средни данъкоплатци“ (ГДО), в оспорената и потвърдена с Решение № 1467/13.10.2023 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) София при Централно управление на НАП част, с която на жалбоподателя е отказано възстановяване на сума размер на 29 431,48 лв., представляваща деклариран в дневника за продажби през м.01.2014 г. данък по фактури, издадени от „Надин-Н“ ЕАД през м. 03.2013 г.

Жалбата до съда възпроизвежда доводите за незаконосъобразност на АПВ, изложените при административното му обжалване. Оспорващият е категоричен, че претендираното право на възстановяване възниква по силата на разпоредбите на ЗДДС и фактът, че е констатирано и потвърдено в ревизионното производство, е доказателство за неговото наличие. В с.з. дружеството се представлява от адв. Т., която аргументира защитна теза, основана на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза. Допълнителни съображения излага в писмени бележки. Прави искане АПВ да бъде отменен в обжалваната част, като преписката да се върне на приходния

орган с изрични указания за удовлетворяване на искането за възстановяване на претендираната сума, ведно с присъждане на разноски по представен списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс, вр. § 2 от ДР на ДОПК.

Ответникът – директорът на Дирекция ОДОП София при ЦУ на НАП, чрез юрк. М., препращайки към мотивите на административната инстанция оспорва основателността на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, ведно с присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от хронологията на възникналото с ответника правоотношение, че първоначално на жалбоподателя „ХЕФТИ МЕТАЛС“ ЕООД е извършена ревизия, приключила с влязъл в сила РА № [ЕГН]/18.10.2013 г. /л. 67 и сл./, с който на дружеството е отказано право на данъчен кредит в размер на 29 431.48 лв. по фактури, описани в таблицата на стр. 37 от РД № 1306302/23.08.2013 г., издадени от „Надин-Н“ ЕАД през данъчен период м. 03.2013 г. Въпросните фактури документират доставки на транспортни услуги и по същите е начислен ДДС от доставчика. В хода на ревизията е установено, че фактурираните доставки от "Надин Н" ЕАД към „ХЕФТИ МЕТАЛС“ ЕООД са свързани и с услуги по обработка на отпадъци, които попадат в обхвата на чл.163а от ЗДДС и данъкът е изискуем от получателя, т.е. от „ХЕФТИ МЕТАЛС“ ЕООД. На ревизираното дружество е начислен ДДС в размер на 29 431,48 лв. на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 , във вр. с. чл. 82, ал. 5 от ЗДДС върху данъчна основа в размер на 148 657,39 лв., представляваща стойността на услугите по въпросните фактури за услуги от „Надин-Н“ ЕАД.

Вследствие на издадения РА през м.01.2014 г. доставчикът "НАДИН Н" ЕАД е издал кредитни известия, с които е сторнирал изцяло издадените фактури към „ХЕФТИ МЕТАЛС" ЕООД. Издал е нови фактури, с които доставчикът си начислил дължимата разлика за ДДС.

От своя страна „ХЕФТИ МЕТАЛС" ЕООД издало протоколи по чл.116, ал. 4 от ЗДДС за анулиране на издадените му от „Надин-Н“ ЕАД фактури през м. 03.2013 г., с посочено основание за анулирането - чл. 116, ал. 3 от ЗДДС. Тези протоколи са отразени в дневника за покупки през м.01.2014 г.

Едновременно с това дружеството е издадало и протоколи по чл. 117 за самоначисляване на ДДС, които са включени в дневниците за покупки и продажби с данъчна основа 148 657,89 лв. и начислен ДДС - 29 431,48 лв.

С нов РА № Р-2217-1403265-0091-001/30.06.2015 г. /л. 133 и сл./ на „ХЕФТИ МЕТАЛС" ЕООД са установени задължения за корпоративен данък /КД/ за 2013 г. в размер на 38 420,26 лв. и лихви в размер на 4 801,55 лв., както и задължения за ДДС за периода от 01.10.2013 до 30.04.2014 г. в размер на 192 168,06 лв. Задълженията са прихванати от ДДС за възстановяване за период м.03 и м.04.2014 г., като ефективно е възстановено останалото след прихващане ДДС за възстановяване в размер на 39 033,05 лв. на дата 06.07.2015 г.

РА от 2015 г. е обжалван и отменен с решение на директора на Дирекция ОДОП, вследствие на което за горепосочения период е възложена повторна ревизия,

приключила с РА № Р-22002215007949-091-001 от 11.07.2016 г. /л. 106 и сл./. С него са установени отново задължения за КД за 2013 г. в същия размер - 38 420,26 лв. главница и 8 905,85 лв. лихви, както и задължения за ДДС в размер на 1 494,006 лв. за период 01.10.2013 – 31.12.2013 г. и лихви в размер на 393,23 лв.

Едновременно с това, с РА от 2016 г. е коригиран декларирания от дружеството данък за възстановяване за м. 01.2014 г., като вместо деклариран по СД данък за възстановяване в размер па 135 633,21 лв. е определен данък за възстановяване в размер на 165 064,69 лв. Корекцията, възлизаща на 29 431.48 лв. данък за възстановяване над декларирания, е в резултат на установеното в хода на ревизията обстоятелство, че в дневника за покупки на „ХЕФТИ МЕТАЛС“ ЕООД за м.01.2014 г. неправилно са отразени протоколи по чл. 117 от ЗДДС за самоначисляване на ДДС на основание чл. 163а от ЗДДС по доставки, фактурирани от „Надин-Н“ ЕАД. Въз основа на тези констатции е определен резултат ДДС за възстановяване в размер на 29 431,48 лв. в повече от декларирания от дружеството по СД по ЗДДС, който подлежи на ефективно възстановяване.

Горепосоченият РА от 2016 г. е обжалван и обявен за нищожен с окончателно решение № 6396/14.06.2023 на ВАС по адм. д. № 9551/2022 г.

На 05.07.2023 г. от „ХЕФТИ МЕТАЛС“ ЕООД е подадено искане на основание чл. 129 от ДОПК /л. 23/, с което се претендира възстановяване на суми в общ размер на 96 598,69, сред които и сумата възприета в горния РА като ДДС за ефективно възстановяване по повод издадените от „Надин-Н“ ЕАД фактури през м.03.2013 г.

Във връзка с подаденото искане е издадена Резолюция за извършване на проверка № П-29002923130789-ОРП-001/10.07.2023 г., възложена на Н. К. С., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП ГДО. Определен е срок за извършване на проверката – 31.07.2023 г., в рамките на който е издаден оспорения АПВ.

С АПВ е уважено частично искането на дружеството за сумите, описани на стр. 4 от акта в общ размер на 37 188,00 лв. Отрицателното становище на приходния орган в останалата част на претендираните суми се основава на правните последици от обявения за нищожен РА. Прието е, че данъчните задължения възникват по силата на закон, но се установяват по реда на чл. 105 от ДОПК или с ревизионен акт в хода на производство по чл. 112 и сл. от ДОПК. Извършилият проверката орган е установил, че по данни от информационната система на НАП за данъчен период м.01.2014 г. дружеството е подало СД по ЗДДС с вх. №22171176637 от 14.02.2014 г. Деклариран е резултат за периода - данък за възстановяване в размер на 135 633,21 лв. Съгласно таблица 2 на обявения за нищожен РА с процесната сума е прихваната част от задължението на „ХЕФТИ МЕТАЛС“ ЕООД за КД за 2013 г. В резултат на това с обжалвания АПВ е определен корпоративен данък по ЗКПО за възстановяване в размер на 8 988,78 лв.

Предвид обявяването на РА за нищожен е прието, че няма основание за прихващане и за начисляване на лихви върху сумата 29 431,48 лв. В резултат на това, с АПВ на дружеството е призната за възстановяване сума в размер на 37 188,00 лв., от която 10 482,78 лв. главница, включваща 8 988,78 лв. корпоративен данък за 2013 г. и 1 494,00 лв. ДДС за периода от 01.10.2013 г. до 31.12.2013 г., и лихви в размер на 26 705,22 лв. АПВ е обжалван пред директора на Дирекция ОДОП София само в частта на невъзстановената сума от 29 431,48 лв. /л. 15 от делото/, която жалбоподателят счита, че представлява повторно отказано право на данъчен кредит за данъчен период м.01.2014 г. по фактури, издадени от „Надин-Н“ ЕООД през м.03.2013 г., ведно със

съответните лихви за забава.

При произнасянето си решаващият орган изцяло е възприел фактическите установявания на издателя на АПВ, според които задълженото лице е подало СД по ЗДДС за м.01.2014 г., в която е деклариран при условията на чл. 105 от ДОПК данък за възстановяване в размер на 135 633,21 лв. За посочения период на жалбоподателя е извършена ревизия за установяване на задължения по ЗДДС. приключила с издаването на РА от 11.07.2016 г., с който е коригиран размерът на декларирания за този период данък за възстановяване. РА е обявен за нищожен, от което следвало, че същият не може да породи целените с него правни последици, включително да коригира размера на обявения от данъчния субект данък за възстановяване в подадената СД по ЗДДС.

Допълнително решаващият орган се позовал на разпоредбата на чл. 109, ал. 1 от ДОПК, съгласно която не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация. Съобразено е че, към настоящия момент е преклудирана възможността за възлагане на ревизия на жалбоподателя за установяване на задължения по ЗДДС за данъчен период м.01.2014 г., за който период съгласно чл. 125, ал. 5 от ЗДДС СД по ЗДДС се подава до 14 февруари 2014 г. Съответно срокът по чл. 109, ал. 1 от ДОПК тече, считано от 01.01.2015 г. и е изтекъл на 31.12.2019 г.

Обобщено е, че в случая няма основание както за възстановяване на претендираната от лицето сума, така и за лихви върху нея, включително предвид обстоятелството, че съгласно чл. 129, ал. 6 от ДОПК такива се дължат само върху недължимо внесени или събрани суми.

С тези мотиви решаващият орган е потвърдил АПВ в оспорената част, която е и предмет на настоящата съдебна проверка.

Решението е връчено на дружеството на 26.10.2023 г., видно от приложеното на л. 12 удостоверение за извършено връчване по електронен път. Жалбата до съда е депозирана на 09.11.2023 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу годен за обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 129, ал. 7, вр. чл. 156, ал. 1 ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма и съдържание. Посочени са фактическите и правните основания за издаването му, чието наличие е въпрос на материална законосъобразност на АПВ.

Съгласно чл. 128, ал. 1 ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от НАП, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от НАП. Процедурата е регламентирана в чл. 129 ДОПК, като в ал. 2 е посочено, че след постъпване на искането по ал. 1 може да се възложи извършването на ревизия (т. 1) или проверка (т. 2), каквато в случая е възложена с Резолюция № П

П-29002923130789-ОРП-001/10.07.2023 г.

Разпоредбата на ал. 3 задължава органът по приходите да издаде АПВ в 30-дневен срок от постъпване на искането в случаите, когато в същия срок не е възложена ревизия.

Тези процесуални правила формално са спазени.

Насрещните тези и възражения на страните не сочат на спор по фактите във връзка с издадените на жалбоподателя през м.03.2013 г. фактури от „Надин-Н“ ЕАД, последващото им сторниране от доставчика с оглед установеното при ревизията на жалбоподателя, че фактурираните услуги са по обработка на отпадъци, които са в обхвата на чл. 163а ЗДДС и за които ДДС е изискуем от получателя.

Не са спорни и обстоятелствата във връзка с предприетите впоследствие действия от „ХЕФТИ МЕТАЛС“ ЕООД по издаване на протоколи за анулиране по чл. 116, ал. 4 ЗДДС, които са декларирани в дневника за покупки за м.01.2014 г.

Взетите от жалбоподателя счетоводни операции са описани в заключението на вещото лице по ССЧЕ, която съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено.

Установяванията на вещото лице отразяват и потвърждават констатациите в АПВ. Според заключението, вместо да отрази начисления ДДС в дневника за продажби, а в дневника за покупки да отрази поискания ДДС като данъчен кредит, дружеството едновременно с протоколите за анулиране по чл. 116, ал. 4 ЗДДС е издало протоколи по чл. 117, с които е самоначислило ДДС по фактурите, като ги е включило през м.01.2014 г. в дневниците за покупки и за продажби с ДО 148 657,89 лв. и ДДС 29 731,48 лв. Според заключението на вещото лице тези действия на жалбоподателя са довели до намаление на данъчния му резултат за м.01.2014 г. със сумата от 29 731,48 лв., т.к. с издаването на протоколите по чл. 116, ал. 4 ЗДДС дружеството на практика дублира отказаното право на данъчен кредит по придобилия стабилитет РА от 2013 г. Горните обстоятелства съдът намира, че следва да се отнесат към следната относима нормативна уредба:

Съгласно приложимата в случая редакция на чл. 82, ал. 5 от ЗДДС данъкът е изискуем от получателя - регистрирано по този закон лице, независимо дали доставчикът е данъчно задължено или данъчно незадължено по закона лице. По силата на чл. 163б, ал. 1 от ЗДДС начисляването на данъка се извършва от получателя с издаване на протокол по чл. 117, ал. 2, който се отразява както в дневника за покупки, така и в дневника за продажби на задълженото лице. Ответникът не оспорва, а ССЧЕ потвърждава, че жалбоподателят е издал протоколи по реда на чл. 117, при което е начислил ДДС за покупките. Същите протоколи са включени както в дневниците за продажби за начисляване на ДДС, така и в дневниците за покупки, по които е упражнено правото на приспадане на ДК. Едновременно с това задълженото лице е издало и протоколи за анулиране по чл. 116, ал. 4 ЗДДС, които е отразило в дневника за покупки за м.01.2014 г., в резултат на което се е стигнало до повторно намаление на ДК – обстоятелство, установено в хода на извършената през 2016 ревизия и потвърдено от приетата без оспорване в настоящото производство съдебна експертиза.

Въпреки горните обстоятелства, по които страните не спорят, с процесния АПВ приходният орган е отрекъл претендираното по реда на чл. 129, ал. 1 ДОПК възстановяване на сумата на начисления от дружеството ДДС, отразен в дневника за продажби през м.01.2014 г., по съображения, основаващи се на правната стойност на обявения за нищожен РА от 2016 г. (съдържащ констатация за дължимо ефективно

възстановяване на данъка на основание чл. 92, ал. 3 ЗДДС) и липсата на възможност за извършване на ревизия за установяване на задълженията на дружеството с оглед изтеклия срок по чл. 109, ал. 1 ДОПК. Изложените в тази насока мотиви се споделят от настоящия съдебен състав, но не се споделя приложения вследствие на това подход на приходния орган.

Безспорно публичните задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски се установяват по реда, определен в ДОПК. Установяването на задълженията е предварително - с декларация, с която задълженото лице само изчислява основата и дължимия данък и/или задължителните осигурителни вноски /по чл. 105 от ДОПК/, респ. с акт на орган по приходите за установяване на задължение въз основа на подадена от задълженото лице декларация /по чл. 106, ал. 1 и по чл. 107, ал. 3 от ДОПК/, и окончателно - с акт по чл. 118 от ДОПК, издаден в хода на ревизионно производство, образувано по реда на чл. 112 и сл. от ДОПК, каквото в случая не може да бъде проведено с оглед настъпилата преклузия за провеждане на ревизия на жалбоподателя съгласно чл. 109, ал. 1 ДОПК.

Отделно обаче, в процедурата по самоначисляване е налице законова възможност за корекция на декларираните данни. Това следва от нормата на чл. 126 от ЗДДС, която регламентира корекция при грешки в подадените декларации по чл. 125 от същия закон в следствие на неотразени или неправилно отразени документи в отчетните регистри по чл. 124, като процедурата е различна с оглед на момента на откриване на грешката - до изтичане на срока за подаване на справка-декларация /ал. 2/ и след изтичането на този срок /ал. 3/. В последната разпоредба са разграничени две хипотези, съответно процедури, с оглед характера на грешките. Разпоредбата на чл. 126, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, регламентира случаите, когато грешката се дължи на неотразяване в отчетните регистри на документи, като същата се коригира от лицето чрез извършване на необходимите корекции в данъчния период, през който грешката е установена и включване на неотразения документ в съответния отчетен регистър за данъчния период на установяване на грешката. В случаите /като процесния/, когато грешката се дължи на неправилно отразяване в отчетните регистри на документи, същата се коригира по инициатива на лицето, чрез писмено уведомяване на компетентния орган по приходите, който следва да предприеме действия за промяна на задълженията на лицето за съответния данъчен период – чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС.

В настоящия казус жалбоподателят не е сезирал приходната администрация с изрично заявление за корекция на грешка по чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС – анулиране на неправомерно начислен ДДС в размер на 29 431,48 лв., отразен в дневника за продажби през м.01.2014 г. с протоколи по чл. 117 ЗДДС, а е подал искане за възстановяване на същата сума по реда на чл. 129 и сл. от ДОПК.

С подаденото на основание чл. 128 от ДОПК искане обаче се постига същият резултат, макар и с друг правен способ. В съдебната практика (решение № 949 от 19.01.2011 г. на ВАС, първо отделение, постановено по адм. д. № 8057/2010 г. и решение № 10609 от 12.07.2013 г. на ВАС по адм. д. № 5403/2013 г., I о). се приема, че възможните действията от страна на приходната администрация след подаване на заявление за корекция на грешка по чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС са няколко: съставяне на акт по чл. 106 от ДОПК - служебна корекция в резултат на проверка; съставяне на акт за прихващане или възстановяване по повод искане на лицето по чл. 129 от ДОПК, ако въз основа на същото се назначи проверка /каквато именно в случая е назначена с

Резолюция № П-29002923130789-ОРП-001/10.07.2023 г./, или съставяне на ревизионен акт по чл. 108 и сл. от ДОПК.

Приема се също в практиката на ВАС (решение № 3394 от 25.03.2015 г. по адм. д. № 6321/2014 г., VIII о.), че разглеждането по същество на искането за изменение на декларираните от жалбоподателя резултати не е недопустимо в рамките на производство по извършване на проверка относно наличието на основания за извършване на прихващане или възстановяване на суми по реда на чл. 129 от ДОПК. Аргумент в подкрепа на този извод е обстоятелството, че органът по приходите разполага с оперативна самостоятелност да прецени какво производство следва да се образува въз основа на подаденото искане.

Следователно законът предоставя на страната различни правни способности за защита на правата и интересите ѝ, при което тя е свободна в правото си да прецени по кой ред ще упражни правата си. В конкретния случай жалбоподателят е избрал реда по чл. 129 ДОПК, а отказът на органа по приходите се основава на превратно упражнена компетентност в нарушение на принципите на обективност и служебно начало, визирани в чл. 3 и чл. 5 от ДОПК. При липсата на оспорване от страна на ответника за наличие на погрешно начислен данък, въпреки, че такъв не е следвало да бъде начислен, подходът на приходния орган, основан на липсата на ред, по който да се възстанови сумата е в противоречие с практиката на СЕС /Решение от 13.12.2989 г. по дело С-342/87/, според която именно за да се осигури неутралитета на ДДС е предвиденият във вътрешния правен ред възможност за корекция на фактуриран данък, който не е следвало да бъде начислен.

На практика процесният АПВ представлява отказ на компетентния приходен орган да се произнесе по същество на претендираното възстановяване, чиято основателност е обусловена от извършването на корекция по чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС. Както се посочи двата процесуални способа по чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС и чл. 129 от ДОПК имат един и същ резултат, могат да приключват с един и същ акт (АПВ), при което съдът намира, че вместо да се десезира, приходният орган е следвало в рамките на проверката по искането по чл. 129 от ДОПК да установи налице ли са условията за анулиране на неправомерно начисления данък, отразен в дневника за продажби на „ХЕФТИ МЕТАЛС“ ЕООД през м. 01.2014 г.

Поради това съдът намира, че АПВ в оспорената му част е незаконосъобразно издаден. Предвид разпоредбата на чл. 160, ал. 3 от ДОПК настоящият състав не разполага с процесуална възможност да се произнесе по същество на искането за извършване на корекции. Ето защо АПВ следва да се отмени и преписката да се върне на съответния орган за извършване на проверка по чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС, резултатите от която да се вземат предвид при преценката за наличие на основанията за ефективно възстановяване на претендираната по реда на чл. 129 ДОПК сума. Следва да се отбележи, че за извършване на проверката са неприложими сроковете по чл. 109 от ДОПК (решение № 3394 от 25.03.2015 г. на ВАС по адм. д. № 6321/2014 г., VIII о.).

С оглед изхода на спора основателна е претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски, които съдът с оглед възражението за прекомерност на ответника определя на 3 546,00 лв., от които 50,00 лв. ДТ, 491,00 лв. депозит за експертизата и 3 005,00 лв. – заплатено в брой адвокатско възнаграждение, което е по-ниско от претендираното 3600 лв.

При намаляване на размера на адвокатското възнаграждение съдът съобрази

тълкуванията, дадени в Решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/22, фактическата и правна сложност на спора, броя на проведените съдебни заседания, процесуалната активност на пълномощника, обема на предоставената от него правна защита, а така също и претендираното в с.з. от процесуалния представител на ответника юрисконсултско възнаграждение от 3 005,00 лева. Според съда след като страната счита, че поисканият от нея размер на юрисконсултското възнаграждение от 3005,00 лв. е в границите на обоснованото и справедливо според практиката на СЕС, то този размер би могъл да бъде взет предвид при преценката на възражението за прекомерност.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Акт за прихващане или възстановяване № П-29002923130789-004-001/28.07.2023 г., издаден от главен инспектор по приходите при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите „Големи и средни данъкоплатци“, **в оспорената и потвърдена** с Решение № 1467/13.10.2023 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ София при Централно управление на НАП **част**, с която по подадено от „ХЕФТИ МЕТАЛС“ ЕООД искане е отказано възстановяване на сума в размер на 29 431,48 лв., ведно със съответните лихви, която сума представлява деклариран в дневника за продажби през м.01.2014 г. данък по фактури, издадени от „Надин-Н“ ЕАД през м. 03.2013 г.

ВРЪЩА преписката на съответния орган при Териториална дирекция "Големи данъкоплатци и осигурители" за извършване на проверка и нова преценка на подаденото от „ХЕФТИ МЕТАЛС“ ЕООД искане за възстановяване с вх. № 26-Х-7784/05.07.2023 г.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „ХЕФТИ МЕТАЛС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], район Витоша, [жк], [улица], разноски за настоящата инстанция в размер на 3 546,00 (три хиляди петстотин четиридесет и шест) лева,

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. § 2 от Допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

СЪДИЯ: